

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18877/2022
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирсад Мудеризовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Радиша Чакара, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1122/22 од 18.08.2022. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1122/22 од 18.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1122/22 од 18.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1122/22 од 18.08.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П 1762/21 (16) од 31.01.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име дуга исплати 9.309,61 CHF (швајцарских франака) у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу за веће тражење на име дуга од досуђеног у ставу првом изреке пресуде до тражених 18.369 CHF и 1.000 евра. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 156.888,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1122/22 од 18.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена

је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац и тужена су благовремено изјавили ревизију, тужилац због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП), а тужена због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23- други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, па указивање у ревизији на другачије одлуке, не указује нужно и на другачији правни став. Ревизијом тужиоца се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизије тужиоца и тужене нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга поднета је 25.11.2016. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде по ревизији тужиоца је 9.397 евра, а по ревизији тужене је 8.628 евра, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизије тужиоца и тужене нису дозвољене.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставовима другом и трећем изреке.

Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП,

због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић